

гарскиятъ народъ да има сжщитѣ права, каквито иматъ и другитѣ народи въ царството ми.

Екзархътъ и неговитѣ хора се поклонили и си излѣзли твърде задоволни.

Но Великденъ миналъ, безъ екзархътъ да служи въ храма Божий.

Антимъ решилъ още еднѣжъ да поиска позволение отъ патриарха. Но понеже патриархътъ пакъ отказалъ, Негово Блаженство направилъ твърда крачка напредъ. На Томина недѣля (23 априлий 1872 г.) той за пръвъ пѣтъ се явява въ българската църква съ жезълъ и мантия. Той благославя и съобщава на народа, че гърцитѣ не позволяватъ той да извършва богослужение. Народътъ се събралъ около него и решилъ:

— Българската църква да се обяви за самостоятелна, независима отъ гръцката, и екзархътъ да служи.

Антимъ се покорилъ на народния гласъ.

На празника на Св. Кирилъ и Методий екзархъ Антимъ I влѣзълъ въ църквата съ патерица, съ одежди и корона, обявилъ църквата независима и служилъ литургия за обща радостъ на цѣлъ народъ. Ученицитѣ отъ училището запѣли славна пѣсенъ, минали покрай него и той благословилъ всички. Въ цѣла България свещеницитѣ обадили на народа, че отъ този день българитѣ иматъ своя църква и независимъ екзархъ.

Тѣй България добила свобода църква и училища. Гръцкитѣ владици, свещеници и учители били отстранени. Замѣстили ги българи.

Гръцкиятъ патриархъ прокълналъ Антима, но той не се уплашилъ. Написалъ пастирско писмо до всички българи, дето и да живѣяли, и ги прика-